

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 11C/6/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5619200870
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Robert Droppa
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5619200870.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš, samosudcom Mgr. Robertom Droppom, v právnej veci žalobcov D. E., nar. XX. XX. XXXX, a E. E.P., nar. XX. XX. XXXX, obidvaja bytom C. XXX, A. E., proti žalovanej v 1. rade Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvo dopravy a výstavby Slovenskej republiky, so sídlom Námestie slobody č. 6, Bratislava, IČO: 30 416 094, za účasti intervenienta na strane žalovanej, mesta Liptovský Mikuláš, so sídlom Štúrova 1989/41, Liptovský Mikuláš, IČO: 00 315 524, zastúpeného HADBÁBNY & spol., advokátska kancelária, s. r. o., so sídlom Prielohy 1012/1C, Žilina, IČO: 47 249 722, v konaní o náhradu škody vo výške 208 024,80 eura s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalovanej a intervenientovi súd **n e p r i z n á v a** náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenu súdu 25. 03. 2019 sa žalobcovia domáhali náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a nesprávnymi rozhodnutiami. Žalobu odôvodnili tým, že sú poškodení konaním Stavebného úradu Liptovský Mikuláš, ktorý počnúc dňom 28. 03. 2011, keď obchodná spoločnosť K 33, s. r. o., požiadala o vydanie dodatočného povolenia stavby Apartmánové domy Demänová a pokračujúc približne sedem rokov do právoplatnosti rozhodnutia ministra dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky č. 92/2017 zo dňa 28. 09. 2017, ktorým zamietol rozklad stavebníka, neustále vedome porušoval v stavebnom konaní všetky príslušné zákonné normy v prospech a na obranu flagrantného porušovania právnych predpisov zo strany stavebníka pri výhradne svojoľnej výstavbe a v neprospech žalobcov ako účastníkov konania, neskôr iba ako majiteľov susedných nehnuteľností a nakoniec opäť ako účastníkov konania. Za nesprávne rozhodnutie žalobcovia považujú rozhodnutie č. ÚR a SP 2011/02071-03 zo dňa 03. 05. 2011 o dodatočnom povolení stavby „Apartmánové domy Demänová“, ktoré bolo zrušené Krajským stavebným úradom Žilina dňa 05. 09. 2011, ďalej rozhodnutie č. ÚR a SP 2011/02071-07 zo dňa 12. 07. 2012, ktorým dodatočne povolil zmeny stavby „Apartmánové domy Demänová - zmena stavby“, ktoré bolo rovnako zrušené Krajským stavebným úradom Žilina dňa 05. 11. 2012, ďalej rozhodnutie č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu zo dňa 25. 04. 2013, ktoré bolo zrušené právoplatným rozhodnutím, oznámenie o začatí konania o dodatočnom povolení zmeny stavby a upustenie od ústneho pojednávania, ktoré bolo taktiež zrušené právoplatným rozhodnutím, ďalej rozhodnutie č. ÚR a SP 2015/01895-011 Šar zo dňa 22. 10. 2015 ako dodatočné povolenie stavby na zrealizované zmeny stavby ako nadväzujúce na rozhodnutie č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu zo dňa 25. 04. 2013 a rozhodnutie č. ÚR a SP 2015/01895-013 Šar zo dňa 29. 01. 2016 ako dodatočné povolenie na zrealizované zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“ nadväzujúce na rozhodnutie č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu zo dňa 25. 04. 2013. Žalobcovia považovali za nesprávny úradný postup stavebného úradu bezdôvodné odňatie práva účasti konania pre žalobcov ako predošlých účastníkov konania v rozhodnutí č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu

zo dňa 25. 04. 2013, ktoré bolo napadnuté protestom krajského prokurátora č. Kd 36/16/5500-2 zo dňa 02. 03. 2016 a potvrdené právoplatným rozhodnutím; neslušné a arogantné správanie úradníkov stavebného úradu počas štátneho stavebného dohľadu na stavbe zo dňa 20. 01. 2015, ktoré bolo bez účasti zástupcu stavebníka, pričom žalobcovia na toto správanie upozornili v liste „Sťažnosť na postup štátneho stavebného dohľadu“ zo dňa 21. 01. 2015; ďalej nečinnosť stavebného úradu po vykonávaní štátneho stavebného dohľadu na stavbe konaného dňa 20. 01. 2015; za nesprávny výpočet indexu zastavanej plochy a v rozpore so záväzným regulatívom koeficientu zastavanosti v mestskej časti Demänová, ktoré bolo napadnuté protestom krajského prokurátora č. Kd 36/16/5500-2 zo dňa 02. 03. 2016 a potvrdené právoplatným rozhodnutím; nečinnosť pri svojvoľnom vykonávaní zmien stavby stavebníka a naopak súhlasy v dodatočných konaniach, ďalej vydávanie stavebných povolení v rozpore s cieľmi a zámermi územného plánovania, čiže v rozpore s VZN č. 7/2010; nesprávny názor stavebného úradu v tom, že útvár hlavného architekta nemá oprávnenie zasahovať do stavebného konania, ktorým zakladá svoje rozhodnutia; nesprávny názor stavebného úradu v tom, že vydané dodatočné povolenie stavby je návrhovým konaním a možno ho kedykoľvek zastaviť, nerešpektovanie ustanovenia § 6 vyhlášky č. 532/2002 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o všeobecných technických požiadavkách na výstavbu a o všeobecných technických požiadavkách na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie pri vydávaní rozhodnutí v prospech stavebníka; absolútne ústretový prístup zo strany stavebného úradu k stavebníkovi, keď mu dvakrát predĺžil lehotu na predloženie dokladov k dodatočnému povoleniu stavby a nečinnosť stavebného úradu pri vybudovaní parkoviska stavebníkom bez stavebného povolenia. Stavebný úrad svojím konaním počas siedmich rokov a svojím nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami neustále spôsoboval žalobcom škodu. Nesprávny úradný postup uplatňoval stavebný úrad tým, že stavebníkovi, ktorý má susednú nehnuteľnosť vedľa nehnuteľností žalobcov, umožňoval v stavebnom konaní rozširovať a zveľaďovať nezákonným spôsobom počas celého obdobia, až zásahom ministerstva a generálnej prokuratúry sa nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutia v plnej miere zákonne preukázali. Súčinnosť medzi stavebným úradom a stavebníkom bola nezvykle na vysokej úrovni a keď nezákonné pre susedných majiteľov nehnuteľností značne diskriminačné návrhy stavebníka cez druhostupňový správny orgán neprechádzali, stavebný úrad využil asi ten najvyšší, najkrajnejší a najzákernejší stupeň diskriminácie účastníkov konania, keď im nepriznal účasť, čím umožnil stavebníkovi realizovať akékoľvek zmeny, nezávisle od toho, či má akékoľvek povolenie, ohlásenie a do akej miery je to pre majiteľov susedných pozemkov diskriminačné, obmedzujúce a difamačné. Obratnosťou, opatnosťou a pomocou výpomoci konzultačného pracovníka žalobcovia reagovali na príslušné orgány na zastavenie neprístojností, ktoré realizoval stavebník, pričom tomuto sa podarilo vybudovať nezákonnú prístavbu za výdatnej pomoci stavebného úradu. V mesiaci júl 2014 začal stavebník s prácami na rozširovaní a značnej nadstavbe budovy nachádzajúcej sa na parcele registra KN-C č. 79/23 a KN-C č. 79/1 v katastrálnom území C., ktorá je v tesnom susedstve s pozemkami a rodinnými domami žalobcov. Vzhľadom k tomu, že dodávateľ stavby odmietol podať informácie, na základe akého povolenia sa stavba realizuje, žalobcovia sa obrátili na stavebný úrad, ktorý im informácie neposkytol s odôvodnením, že nie sú účastníkmi konania a na informácie nemajú právo, a to aj napriek tomu, že sú bezprostrednými susedmi a rekonštruovaná budova je vo vzdialenosti približne piatich metrov od domu žalobcov a jediná prístupová cesta k budovám je po spoločnom pozemku. Využitím ustanovení zákona o slobodnom prístupe k informáciám bolo žalobcom doručené už právoplatné rozhodnutie stavebného úradu č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu zo dňa 25. 04. 2013. Následne bol žalobcom doručený list „Preskúmanie právoplatného rozhodnutia mesta Liptovský Mikuláš pod č. j. č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu zo dňa 25. 04. 2013 mimo odvolacieho konania“, v ktorom tento orgán oznámil žalobcom, že ich návrhu nevyhovuje. Žalobcovia vo veci podali aj trestné oznámenie zo dňa 22. 12. 2014, kde im bola doručená negatívna odpoveď z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Liptovský Mikuláš. Súčasne podali dňa 22. 12. 2014 podnet na protest prokurátora Krajskej prokuratúry v Žiline, proti spôsobu vykonania dohľadu podali dňa 21. 01. 2015 sťažnosť stavebnému úradu. Nakoľko stavebník pokračoval nerušene vo výstavbe zmeny stavby, oznámili dňa 22. 01. 2015 stavenému úradu túto skutočnosť. Napriek evidentným pochybeniam stavebníka zisteným zamestnancami stavebného úradu pri výkone štátneho stavebného dohľadu, vedúca oddelenia postupovala veľmi ohľaduplne a dala možnosť stavebníkovi dodatočne povoliť dodatočne povolenú stavbu, t. j. išlo o dve porušenia stavebného zákona po sebe, nakoľko už prvotne dodatočne povolená stavba nebola zrealizovaná v súlade s pôvodným dodatočným povolením a povolenie ešte ďalšej dodatočne povolenej stavby, ak stavebník dodá požadovanú dokumentáciu. Proti tomuto postupu podali dňa 16. 02. 2015 sťažnosť primátorovi mesta. Z dôvodu, že Okresná prokuratúra v Liptovskom Mikuláši uviedla vo svojom vyjadrení skutočnosti v súlade s rozhodnutím Okresného úradu Žilina zo dňa 18. 09. 2015 a v rozpore s právoplatným rozhodnutím, podali žalobcovia

dňa 24. 09. 2015 podnet na zmenu stanoviska Okresnej prokuratúry v Liptovskom Mikuláši. Dňa 16. 11. 2015 žalobcovia podali na Okresný úrad Liptovský Mikuláš, odbor starostlivosti o životné prostredie, sťažnosť z dôvodu vypustenia odvodu dažďovej vody z ríny na zem z nezákonne vybudovanej prístavby povedľa ich pozemku, napriek tomu, že v týchto miestach je vybudovaná mestská kanalizácia. Dňa 24. 11. 2015 podali vyjadrenie s námietkami k územnému konaniu o začatí konania o dodatočnom povolení zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“ pre stavebníka Stavebnému úradu Liptovský Mikuláš. V nadväznosti na list Krajskej prokuratúry v Žiline zo dňa 26. 11. 2015, v ktorom bol zamietnutý ich návrh na vydanie protestu prokurátora, dňa 08. 12. 2015 podali Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sťažnosť proti postupu krajského prokurátora. Dňa 31. 02. 2015 (v žalobe uvedený nesprávny dátum) zároveň podali do rúk primátora mesta Liptovský Mikuláš sťažnosť na postup O.. R. z dôvodu jej absolútneho ústretového postupu k stavebníkovi, keď mu dvakrát predĺžila lehotu na predloženie dokladov k dodatočnému povoleniu stavby. Vzhľadom k tomu, že neoprávneným vybudovaním apartmánového domu, to znamená zvýšením jeho kapacity, vznikla nevyhnutná potreba ďalších parkovacích miest, stavebník bez akéhokoľvek ich súhlasu im zbúral spoločný plot a nezákonne vybuodoval parkoviská vedľa spoločnej prístupovej cesty. Z dôvodu tejto zjavnej nezákonnosti podali dňa 05. 01. 2016 oznámenie o protiprávnom konaní a dňa 18. 01. 2016 podali mestu Liptovský Mikuláš oznámenie o nepovolenom parkovaní. Dňa 08. 02. 2016 bolo doručené rozhodnutie mesta Liptovský Mikuláš, ktorým mesto vydalo dodatočné povolenie na zrealizované zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“ na pozemku parcely registra KN-C 79/1 a 79/23 v katastrálnom území C., proti ktorému podali žalobcovia 21. 02. 2016 odvolanie. Žalobcovia zároveň 10. 06. 2016 podali podnet Okresnej prokuratúre v Liptovskom Mikuláši pre protiprávne konanie Stavebného úradu v Liptovskom Mikuláši. Dňa 08. 08. 2016 bol žalobcom doručený list Krajskej prokuratúry v Žiline zo dňa 04. 08. 2016, ktorého obsah bol v zjavnom protiklade s vydaným protestom tohto istého prokurátora zo dňa 02. 03. 2016, na základe čoho podali 18. 08. 2016 sťažnosť na postup krajského prokurátora Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky. Nakoľko stavebník pokračoval vo výstavbe, žalobcovia podali 28. 10. 2016 stavebnému úradu oznámenie o pokračovaní vo výstavbe a užívaní stavby a žiadosť o okamžitý zásah. Vzhľadom k tomu, že pracovný ruch neustal, 18. 11. 2016 podali žalobcovia na ministerstvo návrh účastníkov konania na uskutočnenie výkonu rozhodnutia. Stavebný úrad však ani po predchádzajúcich upozorneniach nekonal, dňa 22. 03. 2017 žalobcovia doručili nadriadenému orgánu, t. j. Okresnému úradu Žilina podnet nazvaný „Opatrenia proti nečinnosti“. Žalobcovia poukázali, že ich reakcií a listov bolo viac, avšak spolu so žalobou boli doručené len tie, ktoré boli príčinné súvisiace s protizákonnou a protispoločenskou činnosťou tak stavebníka, ako aj stavebného úradu. Stavebný úrad vykonával svoju činnosť veľmi arogantne. Už uvedený výkon štátneho stavebného dohľadu realizovaný na základe ich kvalifikovanej sťažnosti. Žalobcovia zároveň poukázali na arogantné správanie sa úradníkov a nerešpektovanie akéhokoľvek dialógu s postihnutými susedmi napriek tomu, že boli pozvaní na jeho výkon. Za nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie stavebného úradu žalobcovia považujú konanie stavebného úradu v tom, že vydal rozhodnutie o zastavení konania o dodatočnom povolení stavby podľa § 60 ods. 2 písm. e) stavebného zákona, ktoré však v prípade rozhodovania o dodatočnom povolení stavby nie je možné aplikovať, nakoľko iba riadne stavebné konanie sa začína na návrh stavebníka. Nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím správneho orgánu je aj skutočnosť, že stavebný úrad vo svojom vyjadrení priznáva, že týmto rozhodnutím procesne pochybil, avšak s vedomím, že nezostane nečinný a následne začne konanie o dodatočnom povolení stavby, čo obsahuje aj odôvodnenie rozhodnutia o zastavení konania o dodatočnom povolení stavby. Z konania zamestnancov stavebného úradu je nesporné, že nekonali tak, ako im ukladá zákon č. 552/2003 Z. z., čo žalobcovia taktiež považujú za nesprávny úradný postup. Stavebný úrad za účinnej súčinnosti so stavebníkom neustále porušovali zákony a právne predpisy v stavebnom konaní, čím značne nielenže narušovali susedské vzťahy, ale aj robili prieky a vážne obmedzenia žalobcom v pokojnom živote. Nesprávnym právnym postupom a nezákonnými rozhodnutiami zo strany stavebného úradu boli žalobcom spôsobené značné škody, ako aj ušlý zisk. Pokiaľ ide o rozsah spôsobenej škody, žalobcovia si uplatnili skutočnú škodu vo výške 2 024,80 eura, ktorá vznikla pri konzultáciách s O.. Š. E. z Čadce. V súvislosti so štyridsiatimi návštevami v Liptovskom Mikuláši vznikol nárok na náhradu cestovného a stravného spolu vo výške 2 024,80 eura. Nelegálna prístavba pavlače a schodísk spôsobila žalobcom škodu vo výške 196 000,- eur, čo predstavuje 20 % trhovej hodnoty ich rodinného domu spojeného s apartmánovým domom susediacich s nelegálnou stavbou. Z odborného posudku spoločnosti Liptrade, spol. s r. o., vyplýva, že touto činnosťou stavebníka došlo k zmenšeniu ich majetku, trhovej hodnoty a pôvodnej atraktivity nehnuteľnosti o uplatnenú náhradu škody. Nakoľko samotné konštatovanie porušenie práva nie je dostatočným zadostučením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, žalobcovia si uplatnili aj náhradu nemajetkovej ujmy vo

výške 10 000,- eur. Poukázali na neustále obťažovanie stavebnými prácami, sťažnosti rodiny, príbuzných a klientov pre rušenie denného a nočného pokoja, neustále fajčenie na pavlačí, spev, hluk, hlasité hovory, štekajúce psov ubytovaných turistov, hrkotanie kufrov po drevenej pavlačí dlhej približne 40 metrov a dupotanie lyžiarskej obuvi. Vzhľadom na blízkosť obidvoch domov musia mať žalobcovia zatienené všetky okná na dvoch poschodiach vo východnej strane ich domu. Zároveň poukázali na večerné popíjanie turistov v obidvoch rohoch pavlačí a z toho vyplývajúci ruch, ako aj hluk detí turistov na pavlačí. Spolu si tak uplatnili náhradu škody vo výške 208 024,80 eura. V predmetnej veci nemôžu byť pochybnosti o príčinnej súvislosti nesprávneho úradného postupu a vzniku škody, nakoľko v počiatku nezákonných konaní stavebného úradu začali žalobcom vznikajúť škody v tom, že museli vynakladať prostriedky na ich ochranu a na postupné odstraňovanie nezákonných činností stavebného úradu až do stavu právoplatného rozhodnutia. V prípade, ak by správne konanie prebiehalo riadnym a zákonným spôsobom, nevznikli by žiadne škody ani ujmy. Pokiaľ ide o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, dňa 25. 01. 2019 podali žiadosť, na ktorú odpovedalo ministerstvo listom zo dňa 29. 05. 2018, ktorým ministerstvo ich žiadosti nevyhovelo. Na základe uvedeného žiadali, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť 208 024,80 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe poukázala na to, že na úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci je potrebné, aby boli kumulatívne naplnené všetky zákonom stanovené podmienky. Rozhodnutia stavebného úradu o dodatočnom povolení stavby nespĺňajú podmienku uvedenú v § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., keďže nenadobudli právoplatnosť. Rozhodnutie zo dňa 25. 04. 2013 nespĺňa podmienku uvedenú v § 5 ods. 1 a § 6 ods. 2 zákona, nakoľko žalobcovia neboli účastníkmi konania a teda ani nemohli podať opravný prostriedok, oznámenie o začatí konania o dodatočnom povolení zmeny stavby a upustenie od ústneho pojednávania nie je ani rozhodnutím, ale iba oznámením, pričom pokiaľ ide o rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 22. 10. 2015, žalovaná poukázala na to, že žalobcovia síce označili, ale nepredložili a žalovanej nie je známe, o aké rozhodnutie ide. Pokiaľ ide o rozhodnutie stavebného úradu zo dňa 29. 01. 2016, ktorým bolo dodatočné povolenie na zrealizované zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“, ktoré síce nadobudlo právoplatnosť, ale bolo zrušené, žalovaná poukázala na to, že žalobcovia musia preukázať, že práve v dôsledku a príčinnej súvislosti s týmto konkrétnym rozhodnutím im mala vzniknúť škoda. K námietkam žalobcov týkajúcich sa nezákonných rozhodnutí a nesprávneho postupu stavebného úradu uvedeným v žalobe, žalovaná uviedla, že žalobcovia sami konštatujú, že v konaní o predmetnej stavbe podali odvolanie a trestné oznámenie podnet na preskúmanie v konaní mimo odvolania, sťažnosti na postup pracovníkov stavebného úradu pri vykonávaní štátneho stavebného dohľadu, podnety na protest prokurátora a niekoľko ďalších podaní a sťažností, čo dokazuje, že svoje práva účinne obhajovali, keďže pri svojich podaniach proti namietaným rozhodnutiam stavebného úradu dosiahli ich zmeny alebo zrušenie, odvolacie orgány skonštatovali nesprávny postup a nesprávnu právnu úvahu stavebného úradu pri posudzovaní podkladov k jeho rozhodnutiam. Z tohto vyplýva, že stavebný úrad sa v konaní o predmetnej stavbe námietkam žalobcov zaoberal a žalobcovia boli vo svojich podaniach úspešní. Žalovaná zároveň poukázala na to, že žalobcovia nemohli očakávať, že stavebný úrad bude vydávať rozhodnutia vo veci výlučne podľa ich predstáv a v ich prospech. Žalovaná má za to, že v konaní nebolo preukázané, že by uskutočnením predmetných stavieb boli porušené vlastnícke a iné práva žalobcov chránené osobitnými predpismi. K podaniam žalobcov proti stavbe apartmánového domu žalovaná podotkla, že samotná stavba apartmánového domu bola zrealizovaná na základe právoplatného stavebného povolenia, pričom územný plán mesta Liptovský Mikuláš existenciu ubytovacích zariadení v predmetnej lokalite pripúšťa. Výpočet jednotlivých nesprávnych úradných postupov tak, ako ich žalobcovia uvádzajú v žalobe je všeobecný a chýba im zdôvodnenie, a teda vysvetlenie, ako im v dôsledku týchto postupov mohla vzniknúť uplatnená škoda. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu škody vo výške 2 024,80 eura, ktorú mali žalobcovia vynaložiť na konzultanta, žalovaná poukázala na to, že účastník konania má právo na prekladanie podaní a odvolaní a navrhovanie a predkladanie dôkazov do konania. Pokiaľ žalobcovia využili konzultačné služby, urobili tak na základe vlastného uváženia a slobodnej vôle. V tomto prípade nemožno za náklady vynaložené na právne poradenstvo a konzultácie vyvodzovať zodpovednosť štátu. Zároveň žalovaná konštatovala, že žalobcovia nepreukázali, že by im vznikla škoda v súvislosti s vyššie uvedenými rozhodnutiami alebo konaniami stavebného úradu, pričom absentuje príčinná súvislosť medzi týmito rozhodnutiami a vznikom škody. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, túto žalobcovia požadujú najmä z dôvodu obťažovania stavebnými prácami a z dôvodu sťažností rodiny a klientov pre rušenie denného a nočného pokoja, čo považujú za dlhotrvajúci a závažný zásah do ich života. Tieto tvrdenia sú formulované len všeobecne, nie sú predložené žiadnymi dôkazmi, pričom len samotné konštatovanie žalobcov, že sa domáhajú

nemajetkovej ujmy, je nepostačujúce. Nijakým spôsobom nepreukázali, ako by bola ich česť, vážnosť, poveseť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. porušené. Námietky žalobcov sú najmä občianskoprávneho charakteru, namietané činnosti turistov predstavujú skôr porušenie pravidiel na ochranu verejného poriadku a majú charakter priestupkov, ktorých posúdenie a riešenie nie je v kompetencii ministerstva. Škodu vo forme ušlého zisku vo výške 196 000,- eur si žalobcovia uplatňujú ako sumu, o ktorú sa znížila trhovú hodnotu ich nehnuteľností spolu so stratou ich atraktivity. Žalovaná poukázala na to, že výška trhovej hodnoty posudzovaných nehnuteľností žalobcov alebo výnos z prípadného predaja by sa prejavili až pri ich skutočnom predaji, pričom cenu nehnuteľností ovplyvňujú rôzne faktory. Žalobcovia nepredložili dôkaz o skutočnom predaji nehnuteľností ani iné doklady, na základe ktorých by sa mohla posúdiť existencia ušlého zisku v zmysle predloženého posudku. Inštitút náhrady škody nemá byť prostriedkom na získanie zväčšenia majetku, ale má vyvážiť ujmu, ktorá žiadateľovi o náhradu škody skutočne vznikla, pričom žalovaná poukázala na skutočnosť, že škoda uplatňovaná zo zníženej trhovej hodnoty nehnuteľnosti žalobcami je iba predpokladaná a skutočne nevznikla. Na záver žalovaná poukázala na to, že nemá za dostatočne preukázaný nárok žalobcov na náhradu škody ani príčinnej súvislosti medzi konaním a rozhodovaním stavebného úradu a vznikom škody ako dôsledkom jeho konania. Z uvedeného dôvodu navrhla žalovaná žalobu zamietnuť.

3. Podaním zo dňa 23. 05. 2019 oznámil intervenient, mesto Liptovský Mikuláš, vstúpenie do konania na strane žalovanej. Uznesením zo dňa 21. 01. 2020, č. k. 11C/6/2019, vyhláseným na pojednávaní, súd na návrh žalobcov rozhodol, že pripúšťa intervenciu na strane žalovanej. Mesto Liptovský Mikuláš má nepochybne záujem na predmetnej veci, nakoľko v prípade, ak bude žalovaná zaviazaná na náhradu škody žalobcom, vznikne žalovanej podľa ustanovenia § 22 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na regresnú náhradu voči intervenientovi. Intervenient vzniesol námietku premĺčania, nakoľko má za to, že došlo ku kvalifikovanému uplynutiu premĺčacej lehoty. Časovo posledné z rozhodnutí, o ktoré žalobcovia opierajú svoj nárok na náhradu škody, je zo dňa 29. 01. 2016, a teda trojročná premĺčacia lehota vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu musela uplynúť pred podaním žaloby dňa 25. 03. 2019. Intervenient zároveň skonštatoval, že ani jeden z uplatnených nárokov nebol spôsobený v priamej príčinnej súvislosti s tvrdenými nezákonnými rozhodnutiami a údajným nezákonným postupom na strane orgánov verejnej moci. Škoda, ktorú žalobcovia uplatňujú, nemá pôvod v prípadnom nezákonnom postupe orgánov verejnej moci a zároveň jej výška nebola relevantným spôsobom preukázaná, nakoľko žalobcovia neprodukovali žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že sa ich majetok v predmetnej výške skutočne znížil, resp. že vznikol nárok na poskytnutie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o nemajetkovú ujmu vo výške 10 000,- eur, prípadný nezákonný postup orgánov verejnej moci ani prípadné nezákonné rozhodnutia nemajú žiadny kauzálny vzťah k eventuálnej hlučnej prevádzke susednej nehnuteľnosti. V nadväznosti na uplatnenú škodu vo výške 196 000,- eur, intervenient poukázal na to, že ak výstavbou nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov došlo k poklesu jeho hodnoty, potom primárnou príčinou tohto poklesu je existencia susednej nehnuteľnosti. Za takto spôsobenú škodu musí zodpovedať vlastník tejto nehnuteľnosti, ktorý zásah do práv žalobcov vyvolal realizáciou svojej stavebnej činnosti. Zároveň v žalobe nie je uvedené, akým spôsobom, resp. mechanizmami má susedná nehnuteľnosť žalobcov znehodnocovať, a teda nie je žiadnym spôsobom preukázané, že práve existencia susednej stavby spôsobila pokles hodnoty majetku žalobcov. Intervenient nepovažuje odborný posudok v danom prípade za relevantný podklad k prípadnej žalobe. Vyjadrenie je spísané osobou, ktorá by bola akokoľvek kvalifikovaná na odhad hodnoty nehnuteľností. Ako sám spracovateľ vyjadrenia uvádza, predmetom jeho činnosti je cestovná kancelária, prevádzkovanie cestovnej agentúry a sprostredkovanie predaja, prenájmu a kúpy nehnuteľností. Výkon týchto činností ho tak nijako neopravňuje na stanovenie hodnoty nehnuteľností. Predložené vyjadrenie sa zároveň neopiera o žiadnu z metodík stanovených pre objektívne posúdenie hodnoty nehnuteľností a vychádza z ničím nepreukázaných a nepodložených dojmov a názorov spracovateľa. Posudok nie je ani odhadom a už vonkoncom nie kvalifikovaným a pri určení výšky škody ide o absolútne nepoužiteľný dôkaz, ktorého objektivita a výpovedná hodnota sú úplne vylúčené. Pokiaľ ide o tvrdené nezákonné rozhodnutia, intervenient poukázal na rovnaké nenaplnenie zákonných ustanovení vo vzťahu k nim ako žalovaná. Na základe uvedeného navrhol, aby súd žalobu v plnom rozsahu zamietol.

4. Žalobcovia v replike zo dňa 11. 06. 2019 uviedli, pokiaľ ide o námietky k rozhodnutiam pod č. 1 a č. 2, tak tieto neobstoja, nakoľko v texte žaloby pod bodom 1 až 6 sú uvedené nezákonné rozhodnutia stavebného úradu, ktoré nie sú právoplatné. Pokiaľ ide o námietku k rozhodnutiu č. 3, žalobcovia neboli účastníci správneho konania, avšak stali sa nimi až po značne vynaložených nákladoch, keď boli dňom 02. 06. 2015 prizvaní ako účastníci konania pri rozhodovaní o nariadení odstránení stavby, ktorej

povolenie bolo práve rozhodnutím č. 3. Keďže im bola odobratá možnosť byť účastníkmi v stavebnom konaní, ich jediná možnosť bola podať preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania, v ktorom síce neuspeli, a neuspeli ani po vynaložených nákladoch urgencie nadradených orgánov okresnej a krajskej prokuratúry a uspeli až podaním sťažnosti na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky. Rozhodnutia č. 5 a 6 sú rozhodnutiami, ktoré nadväzovali na rozhodnutie č. 3, čo je nesporné. Žalobcovia nesúhlasili s tvrdením, že nie je daný dôvod na konštatovanie o nesprávnom úradnom postupe, keď pod týmto nesprávnym úradným postupom sa rozumie porušovanie povinnosti pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne vykonanie alebo vykonanie bez plnenia zákonných podmienok, pričom nesprávnym úradným postupom je aj opomenutie urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonnej stanovenej lehote. Na základe uvedeného žalobcovia trvali na podanej žalobe. Žalobcovia nesúhlasili s názorom intervenienta o uplynutí premĺčacej doby, nakoľko právoplatné rozhodnutie ministra zo dňa 28. 09. 2017 bolo doručené v mesiaci október 2017 a pri zohľadnení šesťmesačnej doby na predbežné prerokovanie je zrejmé, že žaloba bola podaná včas. S konzultantom sa dohodli, že uplatnenú výšku náhrady si bude nárokovať až po skončení tejto kauzy. Uplatnená náhrada škody predstavuje záväzok žalobcov, ktorý sú žalobcovia povinní po čase uhradiť. Žalobcovia nesúhlasili ani s inými námietkami intervenienta, poukázali na to, že intervenient priznal, že poklesom hodnoty nehnuteľnosti je primárnou príčinou výstavba nehnuteľnosti. Zodpovednosť za spôsobenú škodu sa vlastníkom výstavby liberáciou očistí. Žalobcovia zdôraznili, že z vyjadrení intervenienta nesporne vyplýva, že realizáciou svojej stavebnej činnosti jej vlastníkom spôsobil pokles hodnoty nehnuteľnosti žalobcov. Podľa žalobcov stavebník, ktorého stavba sa stala po približne siedmich rokoch nelegálnou, si ju zrealizoval svojvoľne a ako chcel. Toto tvrdenie intervenienta len podľa žalobcov dokazuje jeho doterajšie neobhájiteľné konanie a nesporne nasvedčuje jeho zámerom spôsobiť škodu svojím nezákonným konaním, čo bolo preukázateľné z rozhodnutia Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky. Žalobcovia poukázali na to, že znalci z oblasti stavebníctva im potvrdili, že môžu vykonávať len znalecký posudok za účelom výpočtu technickej hodnoty a stanovenia všeobecnej hodnoty budovy, nie však poklesu jeho trvalej hodnoty. Z uvedeného dôvodu sa obrátili na realitnú kanceláriu. Žalobcovia zároveň poukázali na skutočnosti, ktoré uviedli v žalobe.

5. Súd vo veci nariadil pojednávanie, ktoré vykonal aj v neprítomnosti žalobcov v 1. a 2. rade, ktorí sa z neúčasti ospravedlnili prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu. Splnomocnený zástupca žalobcov zotrval na podanej žalobe. Zdôraznil, že uplatnený nárok nie je nárokom náhrady škody podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, ale na základe zákona č. 514/2003 Z. z. Predmetný zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, preto nesúhlasil s názorom protistrany, že za škodu zodpovedá stavebník a nie stavebný orgán. Žalobcom vznikla škoda postupom stavebného orgánu. Poukázal na to, že stavebník si protiprávne vybudoval na prístupovej ceste pavlač len tri metre od spálne žalobcov, čo títo považujú za veľký zásah do komfortného a normálneho bývania. Nesporne sa stavba priblížila k nehnuteľnosti žalobcov o viac ako jeden meter. Žalobcovia si nárok uplatnili aj na základe nesprávneho úradného postupu, keď opakovane v dvoch fázach bolo zrušené rozhodnutie stavebného orgánu o dodatočnom povolení. Pokiaľ ide o susediacu nehnuteľnosť, táto sa aj napriek vzniknutej situácii naďalej užíva, medzičasom došlo k vybudovaniu parkovacích miest, čo taktiež narušuje pohodu užívania nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov.

6. Žalovaná zotrvala na svojom písomnom vyjadrení k žalobe a navrhla túto zamietnuť. Má za to, že nie sú splnené podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z. a žalobcovia v prvom rade neunesli dôkazné bremeno, nakoľko nepreukázali dôvodnosť, ako ani rozsah uplatnenej škody. Rozhodnutia, ktoré sú uvedené v žalobe, s výnimkou jedného absolútne nespĺňajú podmienku stanovenú v ustanovení § 6 zákona č. 514/2003 Z. z. Pokiaľ ide o uplatnenú výšku náhrady škody, táto musí byť riadne vydokladovaná a súd nemôže vychádzať zo žiadneho odhadu. Žalovaná má za to, že problémy, ktoré vznikajú žalobcom, vychádzajú pravdepodobne z konania stavebníka, pričom žalobcovia nepreukázali, že im tá škoda vznikla konaním stavebného úradu. Aj v prípade existencie nejakého nesprávneho rozhodnutia, resp. zistenia, že bol daný nesprávny úradný postup, sama osebe ešte táto skutočnosť nepreukazuje dôvodnosť uplatneného nároku, nakoľko medzi takýmto rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom a vznikom škody musí byť príčinná súvislosť. S poukazom na to, že v priebehu konania bolo vydané rozhodnutie o odstránení nelegálnej stavby, uviedla, že samotné toto rozhodnutie poukazuje na to, že stavebný úrad určite nekonal tendenčne a v prospech stavebníka. Ak bolo toto rozhodnutie zrušené, stavebný orgán bol viazaný názorom odvolacieho orgánu.

7. Právny zástupca intervenienta navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že pokiaľ vznikli žalobcom trovy v správnom konaní, tieto si mali uplatniť v tomto konaní, pričom žalobcovia si v tomto konaní náhradu trov neuplatnili. Neexistuje zároveň žiadna priama príčinná súvislosť medzi nákladmi vo výške 2 024,- eur a rozhodnutiami a postupom stavebného orgánu. Zároveň poukázal na skutočnosť, že z vyjadrenia žalobcov zo dňa 03. 01. 2020 vyplýva, že táto dosiaľ nemala byť konzultantovi vyplatená, a preto nemôže ísť o skutočnú škodu na strane žalobcov, pretože skutočná škoda predstavuje zníženie majetku reálne a preukázateľne. Sami žalobcovia pritom potvrdili, že túto sumu konzultantovi neuhradili. Nie sú zároveň splnené ani podmienky na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 10 000,- eur, keď žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali výnimočný prípad, ktorý by odôvodňoval priznanie nemajetkovej ujmy. Takisto aj v nadväznosti na tento uplatnený nárok absentuje príčinná súvislosť medzi rozhodnutiami a postupom stavebného orgánu a vznikom nároku na nemajetkovú ujmu. Samotní žalobcovia nárok odôvodňujú tým, že museli znášať hluk súvisiaci s výstavbou, ako aj rušivé správanie v súčasnosti. Žalovaná ani štátne orgány nemôžu zodpovedať za takéto konanie stavebníka v prípade prevádzkovateľa alebo vlastníka stavby. Zároveň takéto rušivé konanie nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Pokiaľ ide o uplatnenú náhradu škody vo výške 196 000,- eur, právny zástupca poukázal, že stavebný úrad viedol konanie o dodatočnom povolení stavby, čomu muselo logicky predchádzať svojvoľné konanie stavebníka, na ktoré stavebný orgán práve týmto reagoval. Pasívne vecne legitimovaný by tak mal byť samotný stavebník a nie žalovaná, nakoľko neexistuje priama príčinná súvislosť medzi jej rozhodovacou činnosťou a vznikom tejto škody.

8. Mesto Liptovský Mikuláš ako príslušný stavebný úrad vydal dňa 03. 05. 2011 rozhodnutie č. ÚR a SP 2011/02071-03 ŠU o dodatočnom povolení stavby „Apartmánové domy Demänová“, ktoré bolo rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Žiline zo dňa 05. 09. 2011 č. 2011/01103/KRA zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému orgánu na nové prejednanie a rozhodnutie. Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodoval na základe odvolania žalobcov, pričom konštatoval, že predmetné rozhodnutie je zmätočné a nepreskúmateľné pre jeho nesprávne uvedenie predmetu veci, z ktorého dôvodu riadne neposudzoval samotnú vecnú opodstatnenosť námietok žalobcov.

9. Mesto Liptovský Mikuláš vo veci opätovne rozhodlo rozhodnutím zo dňa 12. 07. 2012 č. ÚR a SP 2011/02071-07 ŠU a dodatočne povolilo zmenu stavby „Apartmánové domy Demänová - zmena stavby“. Žalobcovia opätovne podali odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský stavebný úrad v Žiline rozhodnutím zo dňa 05. 11. 2012, č. 2012/01460/KRA tak, že predmetné rozhodnutie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací orgán opätovne skonštatoval zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre jeho nesprávne uvedenie predmetu veci, z ktorého dôvodu opätovne neposudzoval samotnú vecnú opodstatnenosť námietok žalobcov.

10. Rozhodnutím mesta Liptovský Mikuláš zo dňa 25. 04. 2013, č. ÚR a SP 2013/02218-03 Šu stavebný úrad dodatočne povolil zmenu stavby „Radový apartmánový dom - zmena stavby pred dokončením - Rekreačno - športové centrum“, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 26. 04. 2013.

11. Oznamením zo dňa 19. 11. 2015 mesto Liptovský Mikuláš ako príslušný stavebný orgán oznámilo začatie konania o dodatočnom povolení zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“ a následne rozhodnutím zo dňa 29. 01. 2016 č. ÚR a SP 2015/01895-013 Šar rozhodlo o dodatočnom povolení na zrealizované zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“.

12. Z rozhodnutia ministra č. 92/2017 zo dňa 28. 09. 2017 súd zistil, že minister zamietol rozklad obchodnej spoločnosti K 33, s. r. o., podaný proti rozhodnutiu Ministerstva dopravy a výstavby Slovenskej republiky, sekcie výstavby, zo dňa 25. 05. 2011 č. 15968/2017/SV/38815, ktorým ministerstvo v konaní o proteste prokurátora vyhovel protestu prokurátora Krajskej prokuratúry Žilina č. Kd 8/17/5500-6 zo dňa 17. 03. 2017 a zrušilo rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odboru výstavby a bytovej politiky č. OU-ZA-OVBP2-2016-017286/KRA zo dňa 25. 05. 2016 a potvrdil rozhodnutie ministerstva č. 15968/2017/SV/38815 zo dňa 25. 05. 2017. Z odôvodnenia tohto rozhodnutia vyplýva, že Okresný úrad Žilina protestom napadnutým rozhodnutím zamietol spoločné odvolanie žalobcov proti rozhodnutiu Stavebného úradu mesta Liptovský Mikuláš dňa 29. 01. 2016 č. ÚR a SP 2015/01895-013 Šar, ktorým stavebný úrad dodatočne povolil zmenu stavby pred dokončením „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“ na pozemkoch parcely registra KN-C č. 79/1 a KN-C č. 79/23 v katastrálnom území C. pre stavebníka obchodnú spoločnosť K 33, s. r. o. Žalobcovia v odvolaní namietali, že plocha povolenej prístavby prekračuje stanovený index zastavanej plochy 30 % a uviedli, že v celkovej výmere stavebného

pozemku je index zastavanej plochy 36,9 %, teda stanovený index zastavanosti nie je splnený. Ďalej namietali zamietnutie ich námietky vznesenej v stavebnom konaní o porušení minimálnej vzdialenosti predmetnej stavby od ich stavby.

13. Z hľadiska procesnej ekonomie ďalšieho postupu v civilnom konaní sa súd prioritne musel vypořiadat' s otázkou samotného vzniku škody ako aj s námietkou premlčania a preto s prihliadnutím na predmet konania, rozhodol v súlade s ustanovením § 214 ods. 1 C. s. p. medzitýmny rozsudkom o základe uplatneného nároku na náhradu škody, nakoľko ak by tento nebol na základe dosiaľ vykonaného dokazovania daný, bolo by nehospodárne a v rozpore so zásadou rýchlosti konania konať aj o výške uplatneného nároku.

14. Právo na náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci sa podľa ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Žalobcovia odvodzujú svoj nárok na náhradu škody od viacerých rozhodnutí ako aj z nesprávneho úradného postupu. Ide teda o postupnú rozhodovaciu činnosť v jednom stavebnom konaní, ktorá je ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku zavŕšená rozhodnutím ministra dopravy a výstavby Slovenskej republiky č. 92/2017 zo dňa 28. 09. 2017. V konaní síce nebolo preukázané, kedy bolo predmetné rozhodnutie doručené žalobcom, avšak aj bez tejto skutočnosti je zrejmé, že žalobcovia podali žalobu včas. Celé konanie o dodatočnom povolení zmeny stavby bolo týmto rozhodnutím vrátené na začiatok, preto má súd za to, že týmto rozhodnutím sa žalobcovia mohli prvýkrát reálne dozvedieť, že im vznikla škoda.

15. Pre úspešnosť v spore o náhradu škody je nevyhnutné, aby žalobcovia uniesli dôkazné bremeno svojich tvrdení. Pod dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že pokiaľ niečo tvrdí, musí to aj preukázať, inak sa vystavuje hrozbe spočívajúcej v jej neúspechu v konaní. V danom spore žalobcovia neponúkli také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázal vznik nároku na náhradu škody. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Túto zákonnú podmienku spĺňa len jedno z označených rozhodnutí a to rozhodnutie mesta Liptovský Mikuláš č. ÚR a SP 2015/01895-013 Šar z dňa 29. 01. 2016, ktorým stavebný orgán vydal dodatočné povolenie na zrealizované zmeny stavby „Relaxačno - športové centrum - Pavlač“. V predmetnej veci bolo dôkaznou povinnosťou žalobcov preukázať, že v dôsledku vydania tohto rozhodnutia v stavebnom konaní došlo k vzniku tvrdenej škody. Sama o sebe skutočnosť, že žalobcovia boli účastníkmi stavebného konania, v ktorom došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia, ako aj to, že sa v tomto konaní bránili rôznou formou, nepostačuje na spoľahlivý záver o naplnení predpokladov pre vznik nároku na náhradu škody.

16. Zo skutkových tvrdení žalobcov je zrejmé, že nesúhlasia so zmenou stavby, ktorá susedí s ich nehnuteľnosťami. V konaní bolo nesporné, že samotná stavba radového apartmánového domu pred vykonaním stavebných úprav bez povolenia, bola zrealizovaná na základe právoplatného stavebného povolenia, pričom existenciu tejto nehnuteľnosti spolu s nehnuteľnosťami žalobcov, ktorí taktiež poskytujú obdobné služby, pripúšťa územný plán mesta Liptovský Mikuláš. Je všeobecne známe, že ide rekreačnú oblasť s množstvom zariadení určených pre cestovný ruch. Pokiaľ žalobcov obťažuje správanie sa hostí, vyvolané aj zrealizovanými zmenami na stavbe oproti schválenej projektovej dokumentácie, pôvodcom vzniku potenciálnej škody nie je stavebný orgán, ale skôr stavebník, ktorý bez povolenia štátneho orgánu vykonal zmeny na stavbe. Tým nie je daná ani príčinná súvislosť medzi rozhodnutím o dodatočnom povolení stavby a tvrdenou škodou. Pokiaľ sú žalobcovia rušení v pokojnom užívaní svojich nehnuteľností správaním sa hostí v susednej nehnuteľnosti, ide skôr o susedský spor, za ktorý nemôže zodpovedať štát.

17. V nadväznosti na uplatnený nárok na náhradu skutočnej škody súd konštatuje, žalobcovia nepreukázali, že by ku dňu vyhlásenia rozsudku vynaložili sumu 2 024,80 eura. Navyiac, ide o trovy, ktoré im vznikli v správnom konaní a nič im nebránilo v tom, aby si ich náhradu v stavebnom konaní uplatnili. Zároveň nebolo preukázané, že v nadväznosti na nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup došlo k znehodnoteniu ich nehnuteľností o 196 000,- eur. Pokiaľ stavebník bez stavebného povolenia svojvoľne zmenil stavbu tým spôsobom, že ako tvrdia žalobcovia prekročil stanovený index zastavanej plochy a nedodržiaval odstupy od stavieb, možná škoda žalobcom nevznikla následným konaním stavebného orgánu podľa ustanovenia § 88a zákona č. 50/1976 Zb., ale práve stavebnou činnosťou stavebníka bez povolenia. V súvislosti s uplatnenou náhradou nemajetkovej ujmy

súd uvádza, že táto ujma spočíva na rozdiel od skutočnej škody alebo ušlého zisku, na báze zásahu do osobnostných sfér žalobcov, kedy sú preukázateľne zasiahnuté iné ako majetkové hodnoty. Žalobcovia sú povinní preukázať, že konaním štátneho orgánu, to znamená buď nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom došlo k takým následkom ktoré by mohli zasiahnuť do ich osobnostných práv. Žalobcovia však toto svoje tvrdenie žiadnym spôsobom nepreukázali. Naopak, z ich podaní jednoznačne vyplýva, že svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy odvodzujú nie z konania stavebného orgánu, ale z konania stavebníka a hostí v jeho nehnuteľnosti, ktorá susedí s rodinným domom a apartmánovým domom žalobcov. Významné pre posúdenie vzniku zodpovednosti za nemajetkovú ujmu je aj to, v čom konkrétne spočíva ujma, za ktorú si žalobcovia uplatňujú náhradu. Súdnou praxou je ustálené to, že znakom príčinnej súvislosti je priamosť pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo, bezprostredne predchádza následku a vyvoláva ho, čiže nestačí ak je iba sprostredkovaný. V prejednávanej veci, aj pokiaľ by bolo preukázaná existencia nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, žalobcovia nepreukázali príčinnú súvislosť s takýmto postupom stavebného úradu a vznikom nemajetkovej ujmy.

18. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je objektívnou zodpovednosťou a je daná vtedy, ak sú súčasne splnené podmienky zodpovednosti a to nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Ak nie je splnená čo i len jedna z týchto podmienok, štát zodpovednosť nenesie. Nesprávny úradný postup nie je zákonom zadefinovaný. Ide o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí štátnych orgánov, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu štátnej moci alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie a cieľov tejto činnosti. Pokiaľ mal nesprávny úradný postup spočívať aj v tom, že správny orgán vydal rozhodnutie o dodatočnom povolení zmeny stavby, vydanie akéhokoľvek rozhodnutia v stavebnom konaní samo o sebe nie je nesprávnym úradným postupom, aj keď bolo takéto rozhodnutie neskôr zrušené. Žalobcovia nepreukázali, že by došlo k takým nesprávnym úradným postupom, ako sú uvedené na tretej strane žaloby.

19. Na základe vyššie uvedeného súd medzitýmnym rozsudkom žalobu zamietol, keď nie je daný základ uplatňovaného nároku. V konaní nebolo zo strany žalobcov preukázané, že nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup bezprostredne viedol k vzniku uplatnenej škody. Súd chápe pohnútky žalobcov smerujúce k podaniu žaloby, avšak pôvodcom vzniku potenciálnej škody nie je v danom prípade štát.

20. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania súd vzhľadom na zistený skutkový stav rozhodol v súlade s ustanovením § 257 C. s. p., že žalovanej ako úspešnej strane sporu ako aj intervenientovi, nepriznal náhradu trov konania, lebo sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Súd má za to, že sama o sebe dĺžka prebiehajúceho stavebného konania, počas ktorého žalobcovia aktívne poukazovali na nedostatky svojoľnej výstavby zo strany stavebníka, je neprimeraná, čo je spôsobené aj nedôsledným postupom pri rozhodovaní o prvých dvoch dodatočných povoleniach zmeny stavby, ktoré boli v odvolacom konaní zrušené pre zmätočnosť a nepreskúmateľnosť. Konanie predĺžila aj tá skutočnosť, že stavebný orgán následne konal bez žalobcov ako účastníkov konania, ktorí dvakrát zvrátili svojím odvolaním predchádzajúce rozhodnutia. Aj keď v konaní nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi týmto postupom stavebného orgánu a vznikom škody, súd na tento postup prihliadol pri rozhodovaní o náhrade trov konania, lebo považuje za spravodlivé, aby žalovaná za danej situácie nemala nárok na náhradu trov konania. Tento spor bol nepochybne vyvolaný frustráciou žalobcov z postupu stavebného orgánu, ktorý bezpochyby má možnosť, aby zabránil tomu, aby stavebné konanie vyvolané svojoľnou výstavbou trvalo deväť rokov.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Liptovský Mikuláš písomne v štyroch vyhotoveniach. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody)

a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v predchádzajúcom odseku, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.